

Přestože obrysy *Poutníka* halilo šero a lehký závoj padajícího sněhu, bylo na první pohled jasné, že je to jen starý rozvrzaný nákladní koráb. Ani romantik s bujnou fantazií by nenašel jedinou stopu grácie nebo bojovnosti, kterou by suchozemec očekával u lodi, připravené vyrazit vstříc nebezpečí.

Do hobokenských doků se *Poutník* hodil. Spolu s ostatními podobně zbědovanými loďmi jen dokresloval nevýraznou atmosféru starého města, splýval s pozadím tak dokonale, jako by tu ani nebyl. Tady se nemusel obávat nelichotivého srovnání s mohutnými parníky, jejichž majestátní siluety se hrdě tyčily mezi stíny manhattanských mrakodrapů daleko na protějším břehu řeky.

Posádka věděla, že v *Poutníkových* útrobách dřímají motory, které jsou schopny jeho silnou zaoblenou příď za každého počasí zaříznout do vln oceánu rychlostí čtrnácti uzlů, že je spolehlivý, pevný trup ochrání. Nejen je, ale i hlubokou ocelovou kobku v podpalubí, která nejednoho z nich děsila. To jen suchozemci, které na nábřeží přivedla touha po dálkách, tak často postihující lidi, jejichž životy jsou připoutány ke kancelářskému stolu, se na *Poutníkovy* zrezivělé boky dívali s opovržením:

„Panebože, tomu snad ani nemůžou říkat loď!“

Westona sice ten den na nábřeží nepřivedl podobný stesk, ale pomyslel si přesně totéž a zaváhal, zda má taxikáři za cestu z rohu Dvačtyřicáté a Broadwaye zaplatit hned. Možná si spletl molo, a tak by nerad tomu pirátovi silnic dopřál druhou nástupní taxu ve výši patnácti centů.

S penězi v ruce a s dýchavičnou důstojností padesátníka při těle vystoupil z taxíku. Zrovna v tu chvíli se za rohem skladiště objevil rudý nos starého hlídače.

Weston na něho houkl: „Kapitáne! To je loď těch filmařů?“

Když rudý nos souhlasně kývl, Weston taxikáři zaplatil, ale pořád trochu doufal, že se přece jen spletl. Bez velkého nadšení vykročil do poletujícího sněhu, k můstku vedoucímu na palubu *Poutníka*.

Hlídač vešel do skladiště, pak ale znovu vykoukl ven. „Taky na tu bláznivou výpravu?“

Weston se prudce otočil. „Bláznivou?“ To slovo dost přesně vystihovalo názor, k němuž pomalu dospíval sám.

„Jasně. Už proto, jakej týpek to vede.“

„Denham?“

„Tak! Ten chlap, když bude chtít fotku lva, tak za ním klidně pude a eště mu řekne, ať udělá cukrblik. Jestli ten není bláznivej, tak pak už nevím.“

Weston se tiše zasmál. Tak nějak si chrabrého velitele *Poutníkovy* příští plavby zařadil i on.

„Je to tvrdák, to jo,“ souhlasil. „Ale proč by měla být šílená celá výprava?“

„Říkám, že je. Šak uvidíte.“

Hlídač udělal pár kroků, aby nemusel tolik křičet.

„Každej tady v přístavu – a to tu je pár chytřejch chlapů, i když třeba ne tak drsnejch, to vám povídám – každej tu říká, že to je bláznivej nápad. Si vemte, co si Denham bere sebou! Něčemu z toho nemůžu uvěřit, a to sem viděl, jak to nakládali. A vemte si posádku! Třikrát tolik lidí, než na tu loď patří. To by mě zajímalo, jak se tam všichni namačkaj.“

Odmlčel se, ale jen proto, aby se zhluboka nadechl. Zjevně se chystal vznést proti *Poutníkovi* celou řadu vážných obvině-

ní. Nestačil už ale říct ani slovo, protože ho zarazil mladý, panovačný hlas.

„Hej, vy tam dole! Co chcete?“

Weston vzhledl k nízkému zábradlí na palubě. Ve světle, které vycházelo z otevřených dveří kajuty na zádi, zahlédl siluetu člověka a náhlé osvětlení mu napovědělo, že podle Denhamova popisu ten pohledný, vysoký mladý muž nemůže být nikdo jiný než první důstojník, kterého Denham tak vychvaloval. Cítil na sobě mladíkův hrdý pohled, široké, odvážné rty se na něj bezstarostně usmívaly. Přestože Westona zkušenosti naučily bránit se spontánní náklonnosti k neznámým lidem, mladý muž se mu na první pohled zalíbil. Těžko by si dokázal představit příjemnějšího společníka na cestu. A byl si jistý, že mnoho žen by si nedokázalo představit lepšího společníka na celý život.

„Co chcete?“ zopakoval hlas příkře.

„Chci na palubu, pane Driscolle,“ ozval se Weston a vyrazil, teď už o něco veseleji, nahoru po kluzkém můstku.

„Ó, vy budete Weston.“

„Hvězda Broadweye,“ přikývl Weston. „Weston, eso mezi divadelními agenty,“ dodal trochu udýchaně, „i když už nemám ty plíce co zamlada.“

„Tak pojdte, pojdte,“ volal Driscoll. „Denham se vás už nemůže dočkat. Našel jste tu dívku?“

Westonovi se náhle vytratil úsměv z tváře. Nic neříkal a následoval Driscolla, který se svižným krokem vydal na zád a po pár schůdcích vyběhl ke kajutě.

Malá místnost byla sice vzorně uklizená, ale spartánsky strohé vybavení na první pohled prozrazovalo, že do ní nikdy nevstoupila žena. Jedinou výzdobou bylo zrcadlo na jedné stěně a dobře vybavený stojánek na dýmky na druhé. Kromě toho tu byly už jen čtyři židle, široký stůl ideální pro člověka, který

často studuje mapy, otevřená truhla, v níž ležely různě zvrásněné kovové koule velikosti větších pomerančů, a vycíděné plivátko. Čekali tu na něj dva muži.

Jeden byl štíhlý, nepříliš vysoký. Jeho tváře, porostlé hustým plnovousem, se rytmicky pohybovaly, jak pracoval na kousku žvýkacího tabáku. Měl na sobě košili a vestu, kapitánská čepice mu dodávala důstojnost. Přesto ustoupil stranou a přenechal scénu svému společníkovi.

Tomu mohlo být kolem pětatřiceti, byl dobře oblečen a bezchybně upraven. Přesně ten typ, kterého lze potkat v každé makléřské kanceláři, až na to, že z toho zde číselá klidná cílevědomost a neústupnost. Jeho hnědé oči žhnuly nezkrotnou touhou po dobrodružství. Když Weston vstoupil, hned se jejich pohledy setkaly a muž nedočkavě a bez úvodu řekl:

„Westone! Zrovna jsem chtěl jít na břeh a zavolat vám.“

„Kdybych to věděl, byl bych počkal,“ odvětil Weston a pohledem sklouzl na promočené boty.

„Tohle je velitel lodi, kapitán Englehorn,“ pokračoval Denham.

Muž v kapitánské čepici si zkušeně odplivl do středu plivátka, natáhl k Westonovi drsnou, silnou ruku a poté, co se seznámili, odsunul truhlu s železnými koulemi, aby se Weston mohl posadit ke stolu.

„Předpokládám, že s Jackem jste se už seznámil,“ dodal Denham, a když Weston přikývl a usmál se na Driscolla, pokračoval. „Tak! Právě tu vidíte dva muže, které byste na Broadwayi nikdy nepotkal, kamaráde. Oba se mnou byli na dvou posledních plavbách a řeknu vám, že kdyby tentokrát odmítli, dost bych váhal, jestli vůbec vyplout.“

Chvilku bylo trapné ticho, které nastane vždy, když je někdo přítomný vychvalován. Pak se Denham posadil a zadíval se na divadelního agenta.

„Kde je to děvče, Westone?“

„Žádnou jsem nenašel.“

„Cože?!“ Denham udeřil pěstí do stolu. „Podívejte, Westone, herecké odbory varovaly každou holku, kterou jsem se pokusil najmout. A všichni agenti kromě vás z toho vycouvali. Jste moje jediná naděje. Víte, že jinak jsem v háji...“

„To vědí všichni,“ zabručel Weston tak, aby to každý slyšel. „Ale všichni taky vědí, jak jste bezohledný. A navíc: jak můžete chtít vzbudit něčí důvěru k téhle cestě, když s ní děláte takové tajnosti?“

„To je pravda,“ zívł Englehorn a znovu zamířil na plivátko.

„Rozhodně!“ přidal se Driscoll a poškrábal se na své pohledné tváři. „Jak to, že ani kapitán, ani první důstojník nevědí, kam poplujeme?“

„Tak vidíte!“ zakončil Weston a rozhodil ruce. „Myslete taky na mou pověst, Denhame. Jak mám přemluvit mladou holku, a ještě navíc krásnou, aby vzala takovou práci, když jí ani nemůžu říct, co může očekávat?“

„A co může čekat?“ zeptal se Denham.

„Že ji odvezete někam pryč, na místo, které nám odmítáte být jen naznačit, bůhví na jak dlouho, samotnou na lodi plné těch nejdrsnějších chlapů, které moje broadwayské oči kdy viděly. Čímž samozřejmě myslím štáb,“ dodal rychle, když se ti dva samolibě usmáli.

„Westone!“ práskl Denham znovu do stolu. „Chystám se na svoje životní dílo a nějakou holku prostě potřebuju.“

„Zatím ve vašich filmech nikdy žádná žena nehrála. Proč ji teď tak nutně potřebujete?“

„Sakra práce! Snad si nemyslíte, že ji tam chci jen z plezíru?“

„A proč teda...“

„Proč? Kvůli veřejnosti! Moje milé obecnstvo, pánbůh mu žehnej, si žádá pěknou dívčí tvář. Romantika pro ně není ro-

mantická a dobrodružství je pro ně stejně napínavé jako mytí nádobí, pokud se aspoň občas neobjeví tvář, kvůli které by vyplulo tisíc lodí. Tak si to představte! Dřu na tom, potom krev, abych udělal dobrý film, a pak jsou diváci zklamaní: Škoda, že tam nebyla pěkná ženská. A lidi, co to financují, řeknou: Kdyby tam byla nějaká pěkná ženská, mohli jsme na tom vydělat dvakrát tolik.

Denhamova pěst znovu dopadla na stůl. „Chtějí tam nějakou holku. A já jim ji dám!“

Weston si vzpomněl na hlídačovu pochmurnou tvář. Denham samozřejmě nebyl šílenec. Jeho současný plán byl ovšem dost šílený na to, aby se k němu přidal divadelní agent, který by ve svém oboru chtěl mít ještě nějakou budoucnost.

„Je mi líto,“ řekl a vzal si svůj klobouk. „Myslím, že pro vás nemůžu nic udělat.“

„Musíte toho pro mě udělat spoustu,“ řekl Denham, „a to pěkně rychle. S ranním přílivem musíme vyplout. Za úsvitu musíme být pryč.“

„Proč?“

„No, myslím, že teď už vám to klidně můžu říct,“ odfrkl si Denham tak, aby nikdo nemohl pochybovat o tom, jak málo je z toho nadšený. „Povezeme výbušniny. A pojišťovna na to nějak přišla. Jestli do úsvitu nevypadneme, přijede policie, budou to tu prohledávat, pak přijde žaloba, soud... a několik měsíců se odsud nehneme.“

Najednou, jako by si na něco vzpomněl, se jeho nálada úplně změnila, obešel stůl a přistoupil k truhle, u které stál Englehorn, a vzal jednu z kovových koulí. Zadíval se na ni s hrdým, majetnickým úšklebkem.

„Nebudu vám lhát, Westone,“ začal pomalu, „a nebudu tvrdit, že ta dívka, kterou pro mě najdete, bude na naší výpravě mimo veškeré nebezpečí. Přirozeně to občas bude trochu

napínavé. Možná,“ dodal a jeho úsměv se ještě rozšířil, „možná i víc než jen trochu. Ale jedno mi věřte: dokud budeme mít po ruce pár těchhle věcí, nic moc vážného se nám nemůže stát.“

„Co to je?“

„Bomby s plynem, starouši! Můj vlastní vynález. Totiž vlastně moje vylepšení standardního modelu. Bomby s plynem dost silným na to, aby složil stádo slonů.“

„Co-cože?“ zakoktal Weston. „Denhame, čím víc mě uklidňujete, tím míň se mi ten váš nápad líbí. Začínám být docela rád, že jsem vám žádné děvče nesehnal.“

„Nechte toho,“ odbyl ho Denham vyčítavým hlasem. „Mluvíte jako ti z pojišťovny. Jde jen o pár kousků výbušniny. Pokud s nimi pracují lidé, kteří o tom něco vědí, jsou asi tak nebezpečné jako lízátko – a tady Jack, kapitán a já se v nich vyznáme docela dobře. Očekávám, že mnohem větší potíže, a nakonec i nebezpečí, pro nás představují monzunové deště.“

„Monzunové...“

„Jistě! A to je další důvod, proč rychle potřebuju sehnat to děvče a vyrazit. Plně důvěřuju Jackovi i kapitánovi, že *Poutníka* bezpečně dovedou k cíli a zpátky,“ řekl a významně poplácal Driscolla po zádech, „ale jestli přijdou monzunové deště, můžeme na exteriéry zapomenout. Museli bychom čekat celé měsíce, stálo by to spoustu peněz a nemohl bych nabídnout žádné výsledky.“

„Monzunové deště! Plynové bomby!“ Weston nevěřil svým uším. „Panebože, Denhame, mám pocit, jako bych měl nějakou dívku poslat na smrt.“ Narazil si klobouk na hlavu a natáhl ruku po klíče u dveří. „Nezlobte se, ale v tomhle případě vám ani nechci pomoci.“

„Cože?“

„Slyšel jste.“